

ABSURD

5 a m



Gertjan Kaijen

© 2019 | GERTJAN KAIJEN

978-94-6247-146-7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Iedere ochtend om vijf uur op.

Genieten van de eerste kop koffie en de relatieve rust van de stad.

Den Haag is al druk met ontwaken en de eerste trams zullen straks de bochten doorpiepen.

Ik zit aan tafel en stoor me niet echt aan wat ik hoor.

Heb het nieuws gescand en begin wat te schetsen.

Neem nog een paar keer koffie, terwijl intussen verhaaltjes ontstaan.

Twee uurtjes heb ik de tijd tot het dagelijks ritueel van werken mij tot de orde roept.

Soms is het nieuws van invloed op wat ik maak.

Dan komt er enige ontevredenheid of protest in terug. Ik maak me best zorgen om ons allen.

Met plezier heb ik vooral ook onzin geschreven en getekend.

Het absurde dat de realiteit af en toe raakt.

In dit boekje is een aantal van die verhaaltjes opgenomen.

Het geeft weer wat er bij mij zo rond 5 am ontstaat.

Veel lees- en kijkplezier.

Gertjan Kaijen

Niets

“Goedemorgen, ben ik hier bij het octrooibureau?”

“Jazeker, komt u verder”, zegt een man achter de balie.

“Mooi, ik kom een product registreren waar ik rijk mee ga worden.”

“Oh, wat is het?”

“Niets.”

“U wilt niets registreren?”

“Inderdaad.”

“Nou meneer, dan bent u hier voor niets.”

“Dat klopt.”

“Meneer u kunt niets, niet registreren”, zegt hij met luidere stem.

“Juist, dus ik kan niets registreren?”

“Pardon?”, zegt de man die inmiddels is gaan staan.

“Een dubbele ontkenning is een bevestiging”, zeg ik kalm.

De brillenglazen van de man beslaan en zijn hoofdhaar kleurt rood.

“Meneer, is het een idee dat we het hier bij laten.”

“Nee”, zeg ik nu wat luider. “ik wil niets registreren!.

“Meneer ik verzoek u dit bureau te verlaten, anders bel ik de politie”

“Maar u gaat toch niet voor niets de politie bellen”, zeg ik.

De man staat op ontploffen, stoom uit zijn oren, wenkbrauwen omhoog, spataderen zwellen in wangen en ogen, nek zet uit.

“Meneer”, schreeuwt hij, “niets weerhoudt mij ervan u bij kop en kont te pakken en door het raam naar buiten te gooien.”

“Daar ben ik blij om”, zeg ik nog.

Toch jammer denk ik terwijl ik het kantoor verlaat, de man nietszeggend achterlatend.

Ik heb een fantastische marketingcampagne in gedachten.

Veel mensen hebben niets, nu u nog.

Welkom bij reisbureau voor niets gaat de zon op.

Niets is in de aanbieding.

De krant, niets nieuws.

Altijd prijs in de loterij alles of niets.

De illusionist, niets is wat het lijkt.

Het opbeuren van een pessimist, er komt niets van terecht.

Leven als kaas

Het eerste levenslicht in een rood omhulsel.
Uitgepakt, geknuffeld, gekoesterd, gekust door iedereen.

Jong.
Veerkrachtig, rekbaar, een lekker hapje al dan niet met
stokje als lat die soms te hoog, er soms helemaal niet ligt.

Jong belegen.
De innerlijke ontdekking ook de eerste scheuren,
korsten, teleurstellingen en afwijzingen.
Gevormd door ontmoetingen met Brie, Camembert,
Danish blue, Blue Stilton, Appelstroop, Port en Rookkaas.

Belegen.
De twijfels komen, is dit nu alles.
Opnieuw beginnen, beschadigingen weg halen door deze
met kruiden te maskeren terwijl de gaten steeds moeilijker te
vullen zijn. Extra aandacht voor de verpakking,

Extra belegen.
Langzaam het gevoel krijgen genegeerd te worden, er niet
helemaal meer bij horen, alleen nog voor de liefhebbers.
Pittig met een scherpe tong.

Oud.
Niet alles is weg te snijden of opnieuw te verpakken. Zelfs
door schimmel niet altijd meer aangetast.
Men vindt dat je stinkt. Je brokkelt af en wordt weggedaan.
Kristalliseert om uiteindelijk niet meer te bestaan.

De zeis vervangt de kaasmesjes.
Zes kaasplankjes met alleen nog restjes.

Gelul van een dronken aardbei

Het zal niet zo vaak gebeuren,
dat een vrucht tegen je gaat zeuren.
Smekend om aandacht, alles voor een zoen.
Please eet me niet op, ik zal alles voor je doen.

Nee dat is onwaarschijnlijk.
Een kans gelijk aan nul.
Toch is iemand erover begonnen.
Hij noemde het gelul.
Van een dronken aardbei om precies te zijn.

“Heeft u niet genoeg gehad meneer?”
Zegt de ober op het terras,
tegen de man die houvast zoekt aan een stoel
en kijkt naar de bodem van zijn glas.

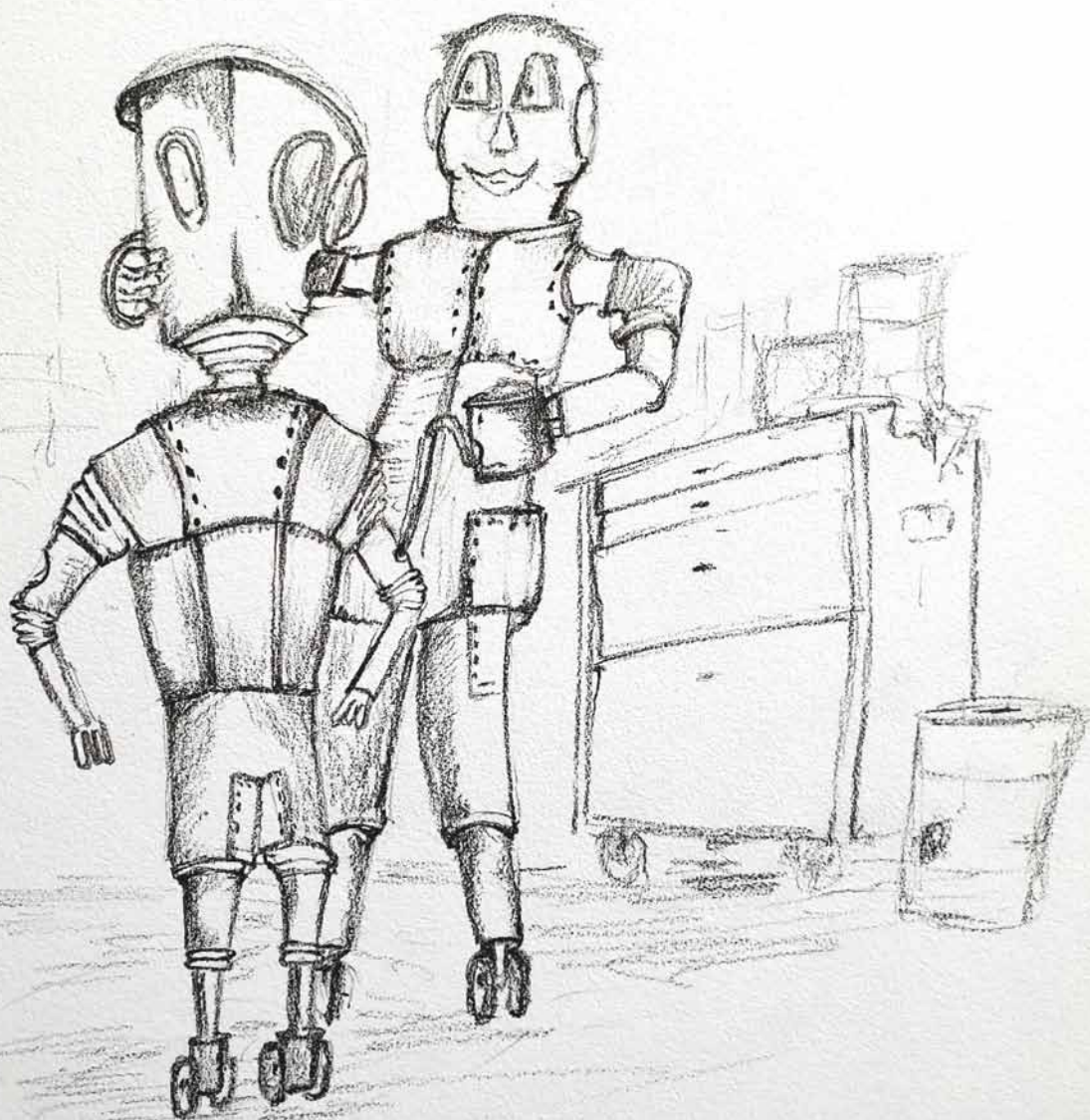
“Eh ober, luistert u eens naar mij.
Ik ben net belaagd door een aardbei.
Ja die op dat toetje, Ik schrok mij een hoedje.
Daarom ben ik nu van slag.
Dat gaat wel over als ik van u nog een glaasje mag.”

“Maar natuurlijk meneer, mijn excuus.
Dit is verschrikkelijk en vandaag al de tweede keer.
Het spijt mij werkelijk en oprecht.
Ik ben blij dat u het tegen mij heeft gezegd.”

“Nee ober het was maar een grapje.”

“Oh toch hoorde ik het u zeggen.
Maar goed, het staat mij vrij.
Uw verhaal te bestempelen als
gelul van een dronken aardbei.”

“Cash of pinnen?”



Robotica Erotica

Ik droomde dat ik een robot was.
Met piepende scharnieren.
Het werd de hoogste tijd
om de mecanicienne te plezieren.

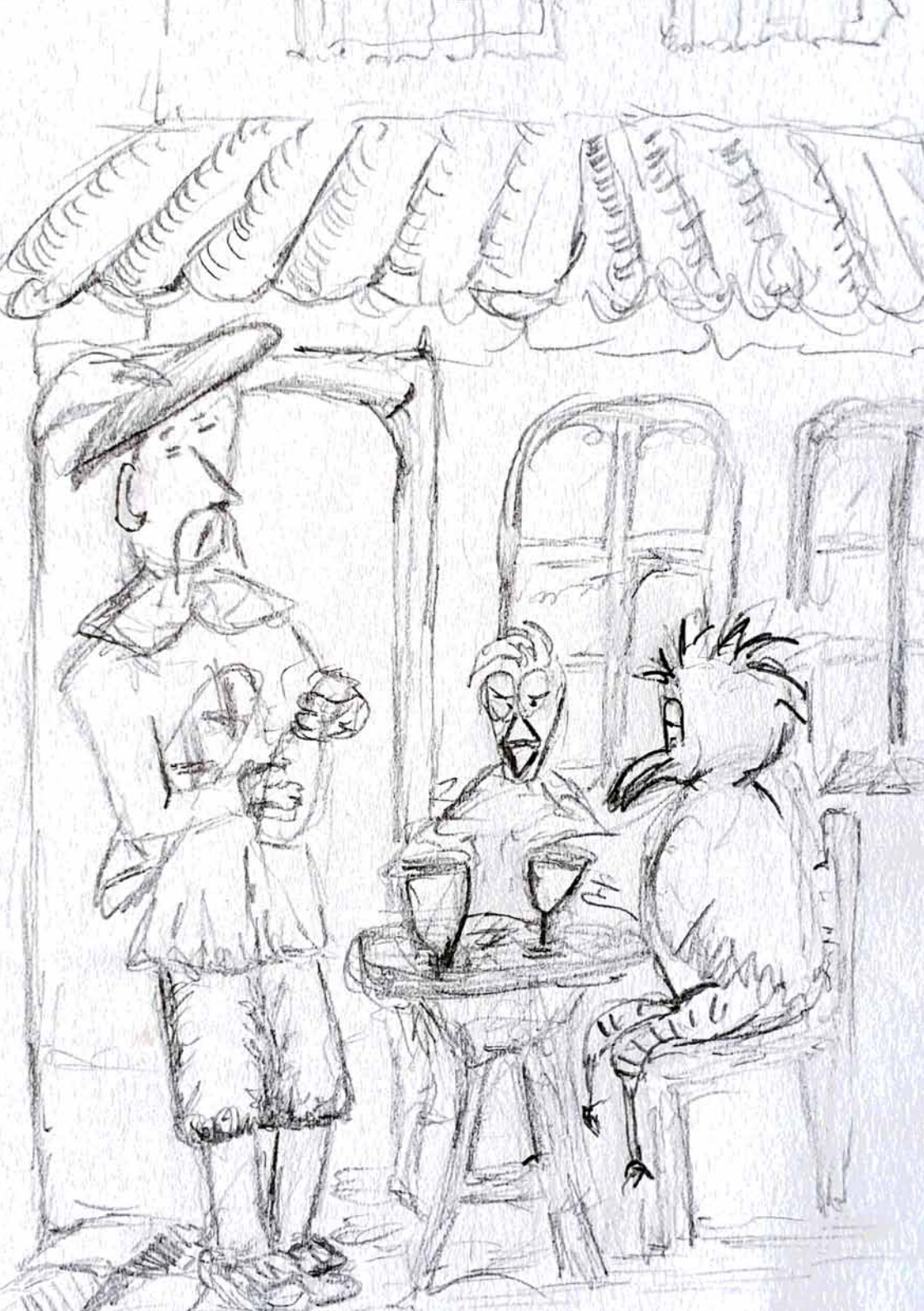
Zij hield van bewegende delen,
die ze smeerde als een lieve lust.

Olie op de tandwielen.
Vet op de gewrichten.
Uitlijnen van de assen.
Uitlezen van de berichten.

Ik schrok in mijn droom.
Had namelijk niet verwacht,
dat ze bij het uitlezen van berichten,
kon lezen wat ik dacht.

Na het onderhoud
was zij nog lang niet toe aan rust.
Ik was daarentegen
helemaal uitgeblust.

Piepen deden de scharnieren niet meer
hooguit wat overbelast.
Ik kijk uit naar een volgende keer.
De afspraak staat al vast.



Coq au Vin

Kukeleku.

Bij het eerste licht.

Kukeleku.

Hou je snavel dicht.

Kukeleku.

Niet om aan te horen.

Kukeleku.

Het doet pijn aan mijn oren.

Kukeleku.

Dramatische haan.

Kukeleku.

Je gaat er aan.

De haan koos eieren voor zijn geld.

Ging er vandoor voor hij was uitgeteld.

Je suis Coq, zei hij in het buitenland.

Welkom, Ik ben kok in dit restaurant.

De rest laat zich raden.

De haan lag te braden.

Coq au vin op het menu.

Et so de jus,

nooit meer Kukeleku.



9/11/2018

Millimeterkast

Ik heb een millimeterkast.
Een kleine kast.
Een millimeterkast,
waar niets in past.

Wat moet ik met die kast.
Een kleine kast.
Een millimeterkast,
waar niets in past.

Ik heb niets aan een millimeterkast.
Een kleine kast.
Een millimeterkast,
waar niets in past.

Waar is mijn millimeterkast?
Een kleine kast.
Een millimeterkast,
Waar niets in past.

Visserslatijn

Dagen nul gevangen.
Niets om het lijf.
Behalve wat buikspek,
"ach zodat ik beter drijf."

"He wat mot dat.
Hier in mijn water.
Ga met je vuile poten,
uit dit bad."

"Nee maar
Een viswijf
Dat is apart."

Ze schreeuwt en schreeuwt.
De oren van zijn kop.
Spuugt haar gal op heel zijn lichaam.
Slaat met haar staart tegen zijn geslacht.

Van schrik laat hij los.
Zij er vandoor.
"He hebben jullie het ook gezien?"
Wat bedoel je?
"Nou dat viswijf,
Dat had ik net vast."

Nee, dat hebben we niet.

Tegenwind

Ik heb niets tegen wind.
Ik heb er pas nog een gelaten.
Stiekem dat dan weer wel.
Dan heeft niemand iets in de gaten.

Tenzij de maaltijd vooraf,
ernstige kruiden heeft gekend.
Dan heeft ontkennen geen zin.
Als iedereen is weggerend.

Maar nu tijdens mijn avondwandeling.
Een echtpaar gezond aan de fiets.
Vlak bij mij de weg overstekend,
recht de vrouw zich uit het niets.

Acrobatisch staand op de pedalen.
Knetterend gelijk een uitlaat.
Zijn haar billen van het zadel.
Hoor ik dat het gas vrijelijk het lichaam verlaat.

Vrouwen doen dat niet dacht ik nog.
Maar ach we zijn allen gelijk.
Ja toch.